

MATEU TURRÓ CALVET Membre de la Comissió de Gestió d'Infraestructures

comissió de
gestió d'infra-
estructures

Els enginyers de camins i la política urbana

Ens cal un gran canvi d'actitud en la nostra presència en el món de l'urbanisme i propiciar un ensenyament diferent.

Aquestes reflexions són conseqüència de la presentació, a la propera reunió de ministres d'Urbanisme de la Unió per al Mediterrani (UpM), d'un document que vaig escriure en el qual defineix com hauria de progressar la política urbana als països del sud de la conca mediterrània. No n'és el contingut el que vull explicar sinó el fet que fos un enginyer de camins l'encarregat de la seva redacció, amb les aportacions dels representants de tots els membres de la UpM.

L'urbanisme és una tasca multidisciplinària que demana diversos especialistes sectorials per definir plans i projectes concrets, però la reflexió sobre la ciutat i com es pot adaptar a un futur canviant va per sobre dels especialistes. Sovint s'ha deixat aquest paper en mans de polítics que són assessorats per professionals amb una visió unilateral i, en general, de curta visió. A part de noms bonics, com smart city o eco-city, veiem molt poca concreció sobre cap on es vol anar i com cal fer-ho.

La política urbana no es pot deslligar de la política d'ordenació territorial i, en això, les infraestructures són les que tenen més pes i les "civils" les que més condicionen el territori. A la ciutat, el creixement, però també el canvi, només es pot produir de manera eficient i eficaç si es té un pensament global de les infraestructures que el fan possible. Per això els responsables de la política urbana haurien de ser assessorats pels qui tenen aquesta visió.

El mestre Albert Serratosa ens va deixar clar que aquesta funció hauria de correspondre als enginyers de camins. Però per fer-ho, la formació ha d'anar més enllà de les matèries tradicionals i aprofundir més

L'urbanisme s'ha quedat arraconat com un tema de poca rellevància quan és, segurament, el que té més potencial de futur per als nous enginyers

en els aspectes econòmics, socials, ambientals (i de resiliència) i de governança que emmarquen la política urbana.

La pregunta és si, en comptes de perseguir aquest paper central, no l'estem cedint per convertir-nos en un especialista més dins el procés que es limita a calcular clavegueres i paviments. Per tenir aquesta funció de lideratge dels equips pluridisciplinaris encarregats d'ordenar el país i les seves àrees urbanes ens cal una formació adaptada.

A l'Escola, per diverses raons, aquests darrers anys s'ha deixat força de banda el llegat de Serratosa i sembla que s'hagin potenciat els aspectes purament tècnics i una visió formal de l'urbanisme en la qual

difícilment podem competir amb els arquitectes. L'urbanisme s'ha quedat arraconat com un tema de poca rellevància quan és segurament el que té més potencial de futur per als nous enginyers.

Ara s'estan intentant canviar les coses, i per això cal que el Col·legi col·labori en aquest esforç i empenyi l'Escola a preparar els nostres enginyers per a aquesta funció de lideratge en la planificació i gestió del territori. No voldria que aquestes reflexions es veiessin com un tema de competències professionals.

Crec fermament que Catalunya necessita líders en política territorial i que els enginyers de camins són els candidats naturals a proporcionar-los.